

Српски председник Александар Вучић отвара унутрашњи дијалог о Косову и Метохији из неког «рационалног» принципа, принципа чију основу чини неопходност да се «призна реалност ситуације на терену». Он позива да се у дијалог укључе Српска православна црква, Српска академија наука и уметности, невладине организације и политичке партије, што је само по себи сумњиво. **Ако је потребно да народ да одговор – за шта постоји најдемократскија процедура чији је исход немогуће оспорити – онда је то референдум. Када се у земљи са неоколонијалном управом о кључним питањима која одређују суверенитет и независност земље, на дијалог позивају само одређене институције, које се од момента успостављања таквог режима не супротстављају или отворено игноришу изазове који се тичу суверенитета, независности, националне безбедности, очувања националне самосвести, историјске традиције, етичких норми, демократије и људског достојанства, онда заиста постоје легитимне сумње да ће бити остварен резултат који очекује власт.**

Шта је онда смисао покретања унутрашњег дијалога о КиМ? Преамбула важећег Устава Србије и Резолуција СБ ОУН 1244, чије се одредбе морају извршавати, потврђују да Косово и Метохија припадају Србији, да су њен неотуђиви део и духовно-историјско језгро српске државности. Уставни суд Србије прогласио је да је Бриселски споразум (из 2013. г.) – који су потписале актуелне српске власти, а који потврђује уставно-правни поредак сепаратистичке Приштине на читавој територији аутономне покрајине – политички, а не правни акт. Дакле, Бриселски споразум је у супротности са Уставом Србије. Његово извршење није обавезно. **На тај начин, међународно право и српско законодавство недвосмислено тумаче да су Косово и Метохија саставни део Републике Србије. Из овога следи да су било које активности које крше Резолуцију 1244, Устав Србије и српско законодавство по питању Косова и Метохије незаконите, тј. представљају кривично дело. Све активности актуелне српске власти и Александра Вучића лично, а које воде одвајању српске покрајине од Србије, нарушавају територијалну целовитост и суверенитет, такође су кривична дела која су у супротности са вољом српског народа, чиме се директно јача сепаратистички режим у Приштини који има веома изражен антисрпски, антируски, криминални и вехабијски карактер.**

Зашто режим у Приштини има секрета и изазива антропски карактер? Зато шта на територији Косова и Метохије налази највећа америчка војна база Бондстил? Тешко је претпоставити да ико може да помисли да се тамо наведе рејџом терфефа за везење. Логичније звучи какав може да се тамо набацује раде врше оружана, терористи/вехабије, наркотици и обављају скривене криминалне активности (као што је, на пример, трговина људским органима). Бондстилу нико не може да приђе. Американци су после оружане агресије НАТО-а окружили базу локалним алоанским клановима (и увели вишеструку заштиту од знатижељних погледа). Сва доступна техничка средства користе се ради забране приступа бази.

Још једном треба да истакнемо да се Александар Вучић одлучио да потпише Бриселски споразум (2013. г.) који у српској покрајини **није дао власт само сепаратистима-цихадистима и зацементирао постојање америчке војне базе Бондстил, већ је предао и непокорни север покрајине претежно насељен Србима.** Тамо више нема српског суда, полиције, система цивилне заштите, српских неформалних група за одбрану као и других институција и органа Републике Србије. Тамо важи само један закон, закон «Републике Косова».

Откако је у Србији на власти Александар Вучић, Република Србија више не расписује и не одржава изборе у својој аутономној покрајини. Истичемо још једном: од 2012. године сви избори који су одржани на Косову и Метохији су ИЗБОРИ РЕПУБЛИКЕ КОСОВА.

То су нелегитимни избори који директно крше суверенитет Републике Србије. Током одржавања локалних избора 2013. године Срби, са севера покрајине, организовали су бојкот.

Владајући режим из Београда сломио је бојкот сопственог народа. Тада је, како се може видети из званичног коминикеа Демократске странке Србије, Александар Вучић тражио од НАТО да му дозволи да уђе на КиМ и дисциплинује непослушне

Пише: Ања Филмонова
среда, 19 јул 2017 11:52

Србе (1). □ Ако руски представници дају било какву подршку дејствима Александра Вучића лично, усмерену на позиве за учешће српског становништва на изборима по законима Републике Косова, они саучествују у легитимизацији отимања Косова и Метохије. Тако се српском народу отима Косово и Метохија. То би било исто као када би становницима Крима уследио позив да учествују на изборима које организује Украјина. Тешко да би слично понашање у Русији било толерантно примљено, посебно са аспекта поштовања територијалне целовитости и уставног поретка Руске Федерације. Зато у Републици Косова имамо онакав изборни резултат какав је био потребан Приштини и САД: премијер постаје Рамуш Харадинај (бивши командант тзв. Ослободилачке војске Косова, садиста и злочинац исти онакав какав је, на пример, био чеченски терориста Доку Умаров). У косовском парламенту девет посланика партије косовских Срба – Српска листа – које подржава Александар Вучић, мораће да се супротстави формирању Армије Републике Косова. То је ниво на који се свела „целокупна одбрана Косова“, почев од Савета Безбедности ОУН, па преко успутних станица, на којима се заустављао и сам Борис Тадић па све до кључног Бриселског споразума.

Амерички амбасадор на Косову Грег Делави започео је 15. јула консултације о саставу приштинске владе.

Интереси Руске Федерације су директно угрожени. База Бондстил је најмоћнији инструмент са ког се Украјина ([KFOR Ukrainian soldiers celebrate Ukraine Armed Forces Day at Camp Bondsteel, Kosovo](#)), Кавказ и остале тачке снабдевају оружјем и бојовницима.

Косово се, поред Босне и Херцеговине (њеног муслиманског дела) претвара у место са ког ће дејствовати не само исламски екстремисти, већ и сама Ал Каида. Европска унија (преко немачке иницијативе) нуди Западном Балкану неку нову врсту уједињења у оквиру плана Берлин плус, У КОМЕ ЦЕНТРАЛНО МЕСТО ЗАУЗИМА ИНФРАСТРУКТУРНИ ПРОЈЕКАТ ПРИШТИНА-МЕРДАРЕ-НИШ (тачно под нос Руско-српском хуманитарном центру).

Пројекат ће финансирати Европска банка за обнову и развој, Европски инвестициони фонд и Светска банка (2). Овај тзв. «великоалбански пројекат» подразумева не само неку врсту уједињења Албаније, Републике Косова, југа Србије (општина Прешево,

Пише: Ања Филмонова
среда, 19 јул 2017 11:52

Бујановац и Медвеђа), Македоније, дела Црне Горе, већ и спајање екстремно-исламистичког сегмента муслиманског дела БиХ (у овом моменту већ трансформисаног у изразито вехабиистички).

Да би се спојила «зелена трансверзала» Косове и БиХ, било је неопходно да падне север Косова – ова препрека је превазиђена Бриселским споразумом. «Повратак Русије» у екстремно-исламистичку, вехабијску средину, а суштински, у успостављени Ал Каидин калифат на Балкану, представља више него компликован подухват.

Република Косова пуном паром ствара армију – не само специјалне јединице које су снабдеване савременим наоружањем, опремом и које обучавају војни инструктори. Не, ради се о армији која је у стању да води одбрамбене и офанзивне операције на широкој линији фронта, укључујући и оне у ваздушном простору. Република Косово има војни споразум са Републиком Албанијом (из 2013. године) који омогућује да свака земља стационира своју армију на територији друге земље. Одсад се војни потенцијали Албаније и Републике Косова могу несметано комбиновати, укључујући резервни састав и спајање инфраструктурних и позадинских пројеката Албаније и Косова (уз садејство владе Србије како је већ описано). Из ових чињеница може се извући само један закључак: све поменуте мере имају акутни и дугорочни антисрпски и антируски карактер.□

Још једном треба да истакнемо да нема смисла водити аксиолошко-егзистенцијалне расправе у околностима када дејствују конкретне, проверене и непобитне чињенице. Србија није јединствена, на линији „власт-народ“ испречила се непребродива дихотомија. **У Србији је власт представљена само једном партијом која контролише медије, парламент, владу, најважније установе и институције у земљи. То је власт Српске напредне странке (СНС) коју је директно и непосредно створио западни фактор (читајте депеше Викиликса). Западни фактор је креатор неколико стотина (чак и хиљаду) различитих НВО које на капиларном нивоу прожимају друштвено-политички живот и рад државних структура (посебно образовног система) Републике Србије. Ове невладине организације у српском друштву шире ауто-шовинизам, ауто-расизам, капитулантско расположење и деструкцију у најширем смислу те речи. Суштински, у току је реализација политике „денацификације“ Србије.**

Српска напредна странка је настала на расколу Српске радикалне странке. За СНС је од кључног значаја да одржи пређашњи «патриотски» и «русофилски» имиџ. На изборима људи гласају за обећана која се дају у суверенистичко-проруском дискурсу. Дакле, основа политичког постојања СНС-а је њен проруски имиџ који одржавају контролисани медији. Српски режим не може да уведе санкције Русији не зато што му то «не дозвољавају убеђена», већ зато што би то моментално довело до његовог пада. Он егзистира на основу паталогског парадокса: лидери и странка које је створио Запад, који су пред западом преузели обавезе и који безусловно крше територијалну целовитост, суверенитет и независност земље, приморани су да те исте обавезе остварују уз осигурање/изнуду „руске подршке“. Међутим, бесконачна патетичка кукњава на тему руско-српског братства не «ваде» ситуацију. А конкретна ситуација намеће закључке који су веома далеко од пропагандистичких клишеа.

Међутим, патолошки парадокс у руско-српским односима садржан је и у самом стратешком курсу који је прогласила актуелна власт: «курсу према ЕУ». Реч је о 31. поглављу приступних преговора на основу којег Србија мора да усагласи своју спољну политику и политику безбедности са Европском унијом. Црна Гора, на пример, није чланица ЕУ, али је зато увела санкције Русији. Поглавље 15 говори о увођењу јединствених норми и правила ЕУ у области енергетике. Поглавље 29 каже да се приступањем јединственом царинском простору ЕУ, Косово третира као посебна земља.

Високи представник ЕУ за спољну политику и безбедност Федерика Могерини указала је 12. јула 2017. године: «Чланство тек после нормализације односа са КиМ», уз опаску да су се «на састанку са председником Србије Александром Вучићем и косовским председником Хашимом Тачијем у Бриселу сви сагласили да треба започети нову фазу дијалога о пуној нормализацији односа и сложили да без застоја примене све постигнуте споразуме из дијалога» (3). Косовска страна је, разуме се, са великим ентузијазмом прихватила капитулацију српског режима. Међутим, она се не труди да ни до дан данас формира фамозну Заједницу српских општина, која ће имати иста овлашћења као и обична НВО и морати да функционише строго у оквиру закона Републике Косова. **У принципу, апсолутно је небитно хоће ли или неће бити формирана нека Заједница српских општина. Ако Америци буде била потребна таква декорација, она ће постојати, ако не, неће је бити. За Србију, српски народ и Србе са КиМ ОВО НЕМА НИКАКАВ СУШТИНСКИ ЗНАЧАЈ.**

Косовски министар иностраних послова Енвер Хоџај дао је 15. јула веома важну изјаву која објашњава суштину новог процеса на Балкану:

«Берлински процес нема смисла док се не реше крупна регионална питања», «регион је у некој врсти застоја све док не буде пуног узајамног признања, тј. пуне нормализације односа»

(4). Дакле, нормализација односа између Србије и Косова је неопходан предуслов да дође до поновног уређења балканског региона у оквиру процеса «Берлин плус» кога је

Пише: Ања Филмонова
среда, 19 јул 2017 11:52

иницирала Немачка. Неколико дана пре тога Хашим Тачи је саопштио да ће доћи до брзог постизања «историјског споразума» и да ће новоизабрани косовски парламент заједно са организацијом Српска листа морати да усвоји нови формат преговора Приштине са Србијом. И да ће бити подигнут на председнички ниво (5). Ангела Меркел је српском премијеру Ани Брнабић 9. јула дала јасну поруку: «нормализација односа са Косовом представља важно мерило ваших напора у приближавању ЕУ» (6). Ана Брнабић је са своје стране поменула само давање неке врсте аутономије Србима на северу Косова (7).

Такође, поглавље 29 аутоматски предвиђа прекид важена Споразума о слободној трговини са Руском Федерацијом, обзиром да се формира јединствени царински простор са ЕУ у односу на све остале земље у свету. На тај начин, испада да је једини смисао поглавља 29 – признање Косова и ликвидација Споразума о слободној трговини с Русијом (8). То не може да не буде проблем у односима Србије и Русије.

При том је већ неколико година у блокади питање давања дипломатског имунитета Руско-српском хуманитарном центру у Нишу. Ових дана је Центар, који је принуђен да функционише као тврђава у Бресту, посетила делегација америчких инспектора (!). **Овд е се одмах намеће питање да ли је српска власт у стању да обезбеди баланс и омогући руској делегацији да изврши инспекцију базе у Бондстилу? Дакле, које проблеме – техничког и међународног карактера – може да има власт која се толико ватрено заклинје у најискренија осећања према Русији, а већ пет година није у стању да обезбеди дипломатски имунитет запосленима у Центру?**

Пише: Ања Филмонова
среда, 19 јул 2017 11:52

